

H. Barbócz Ildikó

A tenger Jesolónál márciusban

Az Olaszországban fekvő, az Adriai-tenger egyik legfelkapottabb üdülőhelyének tartott Jesolóba Szlovéniából egy tüneményes kis országból már este érkezünk. A szállodai gyors elrendezkedés és névnapki köszöntés után a tengerpartra igyekszünk.

Előttünk a sötétszürke, komor tenger, a homokban cipőben imbolyogva közelítünk felé. Talpam a meleg szemcsékre emlékszik, a süppedős járásokra, lábujjaim nyomára, arra, hogy milyen végtelenül jólesett mindig a hosszú tengerparti séták nyomán a sós vízzel való meg-megújuló, szüntelen, gyógyító találkozás. A homokstrandot szelíden be-beborítják a csendes hullámok, majd átmenetileg visszahúzódnak. A víz szürke színét magára öltő égbolt mögött már régen elbújt a nap, mintha ott sem lett volna. Az egyenletes szürkesség mögött nem is lehet sejteni, merre bukott a mélységbe, csak a megszokott nyugati irányba fordítjuk az arcunkat.

Bevallom, szinte egész nap a tengerrel való találkozás pillanatát vártam. Most egészen lágyan fodrozódik, épp csak kifutása van, az apály szemmel láthatóan jelentős. Egy keskeny famóló nyúlik be a vízbe, természetesen besétálunk rajta. A legutolsó pallón állva a hajó orrába képzeljük magunkat. Félelmetes érzés! A sok nyári forró pillanat után az egész olyan, mintha nem hinnénk a szemünknek, annyira titokzatos. A messziség a távolba tűnik, de mintha ez a távol itt lenne közel, mert a végtelenség maga a sötét. A sötét maga az elérhetetlenség. A látóhatár lerövidült. A tenger fölé sűrűsödő pára szűkíti ennyire a vizet? Vagy a nyári hónapokban csak a fantázia látja olyan távolinak ezt a hajlított végtelent? És mintha nem hinnénk a fülünknek sem, a tenger hangja annyira lágy, olyan erőtlen, hogy csak a kifutó fehérség visz egy kis ritmust a parti fények felé.

Közel s távol senki és semmi a parton. Se csónak, se hajó, se a vöröskeresztes mentőcsónakok. Még nem vigyáznak senkire. Elvárásolt, szokatlan, különös ez a tavaszi este, a tengernek ez a sejtelmes márciusi arca. A homokban kicsiny kagylókra bukkanok, mindet elajándékozom. Klárrika nem hiszi az egészséget, de nagyon örül.

A reggel már más. A nyitott ablakon keresztül hallani vélem a tenger zúgását. A szél feltámadt kissé, fehér fodrozódások, végtelen és néptelen homoktenger. Mint a nyári cavallinói nyarakon, mélyet szippantok a sós levegőből. A víz a reggeli párás, ködös levegőben szürke-fehéren hullámszik. A kagylók a tenger éjszakai játékának köszönhetően a partra kivette, a traktor magányosan szántja a homokot. A jesolói part a tejfehér derengésben aludta tavaszi álmát.

